

HVAD DU KAN

Manuskript til videogudstjeneste i Vester Vedsted Kirke – søndag d. 5. april
2020 (palmesøndag)

Af sognepræst Michael H.N. Nielsen

Hilsen

Herren være med jer!

Bøn

Lad os alle bede:

Jesus Kristus, velsignet være du,
fordi du lod dig salve til lidelse og død.

Du gav dig selv til os,
til kærligheden, til Gud.

Derfor er du i sandhed Messias,
Kristus, Guds Søn.

For din afmagt fik du magt,
og gennem din bitre død liv og salighed.

Derfor vil vi takke og prise dig
i undren og i tilbedelse,
for du har givet os liv og salighed
i Guds evige rige.

Amen.

Trosbekendelse

Lad os bekende vor kristne tro:

Vi forsager Djævelen og alle hans gerninger og alt hans væsen.

Vi tror på Gud Fader, den Almægtige, himlens og jordens skaber.

Vi tror på Jesus Kristus, hans enbårne Søn, vor Herre, som er undfanget ved Helligånden, født af Jomfru Maria, pint under Pontius Pilatus, korsfæstet, død og begravet,

nedfaret til dødsriget, på tredje dag opstanden fra de døde, opfaret til himmels, siddende ved Gud Faders, den Almægtiges, højre hånd, hvorfra han skal komme at dømme levende og døde.

Vi tror på Helligånden, den hellige, almindelige kirke, de helliges samfund, syndernes forladelse, kødets opstandelse og det evige liv.

Amen.

Evangelielæsning

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Markus (Joh 14,3–9):

Da Jesus var i Betania i Simon den Spedalskes hus og sad til bords, kom der en kvinde med en alabastkrukke fuld af ægte, meget kostbar nardusolie. Hun brød krukken og hældte olien ud over hans hoved. Men nogle blev vrede og sagde til hinanden: »Hvorfor ødsle sådan med olien? Denne olie kunne jo være solgt for over tre hundrede denarer og givet til de fattige.« Og de overfusede hende. Men Jesus sagde: »Lad hende være! Hvorfor gør I det svært for hende? Hun har gjort en god gerning mod mig. De fattige har I jo altid hos jer, og når I vil, kan I gøre godt mod dem; men mig har I ikke altid. Hun har gjort, hvad hun kunne. Hun har på forhånd salvet mit legeme til begravelsen. Sandelig siger jeg jer: Hvor som helst i hele verden evangeliet prædikes, skal også det, hun har gjort, fortælles til minde om hende.«

Prædiken

Jesus vidste godt, hvad der ventede ham. Allerede mens han på æsel red ind i Jerusalem – ja, allerede før da – vidste han, at han gik sin egen død i møde. Døden hænger som en skygge over snart sagt alt, hvad Jesus sagde og gjorde i dagene og ugerne op til langfredag. Den hænger også over den evangelietekst, vi lige har hørt; for efter at kvinden (hvis navn ikke står i evangelieteksten) har hældt sin kostbare olie ud over Jesus – ja, så siger han: “Hun har på forhånd salvet mit legeme til begravelsen.”

Dengang var det skik og brug, at man salvede sine døde: vaskede deres krop og smurte den ind i velduftende og dyr olie, inden man begravede dem. Det var en måde for de levende at vise respekt og hengivenhed over for den døde. Men det var ikke normalt, at man foretog salvningen, mens vedkommende stadigvæk var i live. At blive overhældt med kostbar olie, mens man var i live, dét var noget, der kun skete for de udvalgte få: dem, der blev udnævnt til ypperstepræst, eller kronet til konge. Man salvede dem ved deres udnævnelse som et symbol på, at her var én, som Gud havde salvet. Her var

én, som Gud havde udøst sin velvilje over. Her var én, som Gud personligt havde udvalgt til posten. Den i teksten navnløse kvinde tænker sandsynligvis selv, at hun salver en konge. Det er sandsynligvis dét, hun vil sige med den her i grunden ret vilde gestus, hvor hun kommer anstigende med sin krukke med nardusolie til en værdi, der svarer til en årsløn, for så derefter bogstavelig talt at tømme krukken ud over Jesus. Det er hendes måde at sige til ham: “Jeg ved, at du er udvalgt af Gud til at være min konge.”

Jesus er taknemmelig for den her gestus – selvom han altså som sagt fortolker det, der sker, på en helt anderledes måde, end kvinden selv fortolker det på. Han har forstået dét, som ingen af de andre i rummet har forstået – nemlig at han er på vej væk. Han ser selv dødens skygge meget tydeligt. Det er et spørgsmål, om de andre overhovedet sådan for alvor har opdaget, at den er der. Der er en verden til forskel mellem det, han kan se, og det, de ser. For han er Gud – og de er mennesker.

En af de største forbandelser ved at være menneske – og en af de største velsignelser ved at være menneske – er, at vi ikke kan se ind i fremtiden. Vi ved ikke, hvad der venter rundt om hjørnet. Det giver mange bekymringer – men det sparer os også for mange bekymringer. Det betyder, at vi ikke kan planlægge eller tage forholdsregler så effektivt, som vi gerne ville, og det betyder, at vi nogle gange går helt fejl af den situation, vi er i, og kommer til at sige eller gøre det helt forkerte – men den manglende viden om, hvad der vil ske om lidt, kan også nogle gange være dét, der gør, at vi glade og ubekymrede kan værdsætte det øjeblik, vi befinder os i.

Kvinden, som salver Jesus med nardusolie – hun har sandsynligvis ikke tænkt mere end fem minutter ud i fremtiden, da hun gjorde det. Hun har ikke overvejet, hvad de penge ellers kunne bruges til; for hvis hun havde overvejet det, så ville fornuften have vundet, og så ville hun have brugt pengene til det andet i stedet. De andre ved bordet, som sidder og mukker over, at hun jo egentlig bare har spildt en masse penge – penge, som f.eks. kunne være blevet givet til de fattige i stedet – jamen, umiddelbart tænker man, at det jo er en fair indvending, de kommer med. Man kan diskutere, om det er fair, at de overfuser hende, men selve indvendingen er fair nok – kunne man synes. Men Jesus har forståelse for, at vi mennesker ikke altid gør det fornuftige. Der *er* intet fornuftigt over dét, kvinden gør. Det er en handling, der bunder i følelser – sådan som menneskers handlinger meget ofte gør. Men det resulterer i et kort øjeblik ren glæde, mens hun salver sin konge – i lykkelig uvidenhed om, at hun salver ham til hans begravelse. Og Jesus gengælder hendes glæde med taknemmelighed.

Fordi vi mennesker ikke ved, hvad der sker lige om lidt, kommer vi ofte op at skændes om, hvad der er det rigtige at gøre her og nu. Det, vi gør, er at kigge os om – se, hvad

der er omkring os, og hvad der er sket indtil nu – og ud fra dét, så lægger vi vores videre kurs. Og vi bliver så utrolig nemt forargede, når andre vælger en anden kurs. Som nu for eksempel kvinden, der salver Jesus, og så dem, der sidder ved bordet. Hun ser, at dér er hendes konge. De andre ser, at derude er en masse fattige, som har brug for hjælp. Og Jesus siger – både til dem, der sidder ved bordet sammen med ham, og til os, der hører evangeliet – han siger: “Hun har gjort, hvad hun kunne. Der går jo ikke noget af jer. I kan stadig gå ud og gøre, hvad *I* kan. De to ting udelukker ikke hinanden.”

Jesus har forståelse for, at vi mennesker meget af tiden fægter i blinde. Han har forståelse for, at tilværelsen indimellem sætter grænser for vores muligheder, og at vores dagsform også svinger, og at vi ikke altid kan ret meget. Han har forståelse for, at vi ikke ved, hvad der kommer, og at vi derfor heller ikke altid helt ved, hvad vi selv foretager os. Derfor siger han ikke om kvinden, som på én gang har salvet ham til hans kroning og hans begravelse, at hun skulle have gjort noget andet. Han siger: “Hun har gjort, hvad hun kunne.” Så enkelt er det. Gør du nu også, hvad du kan. Over for dit medmenneske – og over for Gud.

Fadervor

Lad os bede:

Fader vor, du som er i himlene!

Helliget blive dit navn,

komme dit rige,

ske din vilje

som i himlen således også på jorden;

giv os i dag vort daglige brød,

og forlad os vor skyld, som også vi forlader vore skyldnere,

og led os ikke ind i fristelse,

men fri os fra det onde.

For dit er Riget og magten og æren i evighed!

Amen.

Velsignelse

Modtag Herrens velsignelse:

Herren velsigne dig og bevare dig!

Herren lade sit ansigt lyse over dig og være dig nådig!

Herren løfte sit åsyn på dig og give dig fred!
Amen.